

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

Βαστάζων ξύλινον σταυρὸν ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου
ἐξέρχεται μετ' ἄλλων ὁ Μεσσίας,
καὶ βαίνει πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, τὴν γῆν τοῦ μαρτυρίου,
ὁ μάρτυς ὁ ἀγνὸς τῆς ἀληθείας.

Κλίνατε γόνυ, ἄνθρωποι, πρὸ τοῦ δικαίου τούτου :
'Αφ' ἧς ἐγκαθιδρύθη κοινωνία
οὐδέποτε ἀνέτειλε μετὰ τοιοῦτου πλοῦτου
ἄλλος τις νοῦς καὶ ἄλλη τις καρδιά !

Οὐδέποτε, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κόσμος ἐγεννήθη,
ἢ τολμηρὰ, ἢ ἄφρων ἀδικία
οὐδέποτε προσέβαλε τοιαῦτ' ἀθῶα στήθη,—
ἀλλ' εἶνε μόνη αὕτη ἡ θυσία ! . . .

Καὶ ἐξ αὐτῆς ἠντλήσαμεν τὸ τῆς ἐλπίδος θάρρος,
καὶ ἀνεπλάσθημεν κατὰ τὸ πνεῦμα,—
καὶ ὁ σταυρὸς ἐγένετο τῶν καρδιῶν ὁ φάρος
καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν τὸ νέον ρεῦμα !

Κλίνωμεν γόνυ πρὸ αὐτοῦ ! Ὁ ἀκρογωνιαίος
τῆς ἀνθρωπότητος κατέστη λίθος,
καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐρείδεται πᾶν ὅ,τι ζῆ ἐδραίως
καὶ ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἦθος ! . . .

'Επ' ὧμων φέρων τὸν ! σταυρὸν ὁ Ἰησοῦς προβαίνει·
ἀλλ' ὅμως ἡ μακρὰ ὁδοιπορία
ἐξῆντλησε τὸν ἄνθρωπον, ὁ Ἰησοῦς ἀσθμαίνει,
καὶ ἀναπαύσεως παρέστη χρεία.

Ὅλιγα βήματα μακρὰν, ἐν τῇ στροφῇ τοῦ δρόμου,
 ὑπῆρχεν ἀνοικτὴ μικρὰ οἰκία,
 καὶ ἐν αὐτῇ κατάστημα ὑπῆρχε σκυτοτόμου
 καὶ δύο ἔξωθεν αὐτοῦ θρανία.

Ἀχάσβερος ἐλέγετο ὁ γέρων σκυτοτόμος :
 Ἦτο ἀνὴρ ἡθῶν αὐστηροτάτων,
 ἐλάτρευε τὸν Σαβαώθ, διῆγε φιλονόμως,
 καὶ μόνον — ἐστερεῖτο αἰσθημάτων !

Τὸ γράμμα μόνον τὸ ξηρὸν, τὸ κέλυφος τοῦ νόμου,
 ἐτήρει κατ' ἀκρίβειαν τελείαν,
 ἀλλὰ τὸ πνεῦμα οὐδαμῶς : Ὁ νοῦς τοῦ σκυτοτόμου
 ἠγνῶει τοῦ πυρῆνος τὴν οὐσίαν !

Οὐδεὶς, οὐδεὶς ἠδύνατο ἐκεῖνον ν' ἀγαπήσῃ·
 ἐθεωρεῖτο ἄκανθα εὐθεία :
 Οὐδεὶς ποτε τὸν ἔψεξε, πλὴν πᾶς τις τὸν ἐμίσει,
 καὶ οἰκογένεια καὶ κοινωνία !

Ὁ Ἰησοῦς προέτεινε, ὅτ' ἔφθασε πλησίον
 αὐτὸς καὶ οἱ φρουροὶ εἰς τὴν οἰκίαν,
 νὰ παραμείνῃ ἐφ' ἐνὸς ἐκεῖ ἐκ τῶν θρανίων,
 μικρὸν τι ἀνακόπτων τὴν πορείαν.

Συνήνεσαν οἱ φύλακες, καὶ οὗτος ἐκ τῶν ὤμων
 κατέθηκε τὸ ξύλινον φορτίον,
 ὁπότε βλέπει πρὸ αὐτοῦ δεινὸν τὸν σκυτοτόμον
 μετὰ συνεσπασμένων τῶν ὀφρύων !

— «Βάδιζε, πλάνε, βάδιζε· κακοῦργος εἰς τὸν οἶκον
 τοῦ Ἀχασβέρου μάτην προσεγγίζει ! »
 Καὶ ὁ Χριστὸς, εἰς τὴν φωνὴν τὴν ἀσπλαγχνον ὑπέικων,
 λαμβάνει τὸν σταυρὸν του καὶ βαδίζει.

Ἄλλὰ, πρὶν ἔτι κινηθῆ, ἐν δάκρυ ἀνατέλλει
 ἐπὶ τῆς ὄψεως αὐτοῦ τῆς θείας,
 καὶ πρὸς τὸν γέροντα εὐθὺς τοιαύτην ἀποστέλλει
 ἄρᾶν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας :

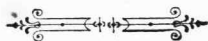
« Ἐγὼ βαδίζω, πλὴν καὶ σὺ ὡς πλάνης νὰ βαδίσῃς
 μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων,
 καὶ δὲν ἐκάθισα ἐγὼ, καὶ σὺ νὰ μὴ καθίσῃς
 καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν χρόνων ! »

Ἐἶπε, παρῆλθεν ὁ Χριστός ! — Ὁ γέρον σκυτοτόμος
 ἀπαύστως ἔκτοτε πλανᾷ τὸ βῆμα
 μετὰ στροβίλων ἔρχεται καὶ φεύγει ἀποτόμως, —
 καὶ ἀναμένει ἀπελπισ τὸ μνημα !

[1886]

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΒΑΛΒΗΣ.

- Ὅφειλει τις νὰ ἔχῃ πραγματικὸν θάρρος διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ φόβους τινάς.
- Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μαθητευόμενος, ὁ δὲ πόνος καὶ ὁ χρόνος διδάσκαλοι.
- Οὐδεὶς γνωρίζει ἑαυτὸν, ἐνίσφ δὲν ἔχει ὑποφέρει.
- Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις νομίζει ὅτι δύναται νὰ θελιτώσῃ συμβάν τι κραυγάζων, ὑβρίζων, καὶ διὰ ταραχῶν ἐπαυξάνων τὴν σύγχυσιν.
- Ζητοῦσ' τινὲς νὰ μάθωσι διατὶ ἢ φύσις, ἥτις τόσον ἐπιτήδειον ἔπλασσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸ κακὸν, διατὶ τὸν ἔπλασσε καὶ τόσον ἀνεπιτήδειον διὰ τὸ καλόν.
- Πόσοι δὲν φέρουσι τὸν τίτλον τοῦ σ. φοῦ ἀπλῶς καὶ μόνον διότι τὴν σοφίαν των οὐδέποτε ἐξεδήλωσαν.
- Ἡ ἔγγαμος γυνὴ εἶναι δούλη, ἣν ὀφείλει τις νὰ γνωρίζῃ νὰ τοποθετῇ ἐπὶ θρόνου.

